A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2017. április 5.[1]

„Fellebbezés — Európai uniós védjegy — Törlési eljárás — 207/2009/EK rendelet — A 8. cikk (4) bekezdése — A 65. cikk (1) és (2) bekezdése — LAGUIOLE szóvédjegy — A nemzeti jog értelmében megszerzett, korábbi jogon alapuló törlési kérelem — A nemzeti jog EUIPO általi alkalmazása — Az uniós bíróság feladata”

A C-598/14. P. sz. ügyben,

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2014. december 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

Gilbert Szajner (lakóhelye: Saint-Maur-des-Fossés [Franciaország], képviseli: A. Sam-Simenot avocate)

felperes az elsőfokú eljárásban,

Forge de Laguiole SARL (székhelye: Laguiole [Franciaország], képviseli: F. Fajgenbaum avocate)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, A. Prechal (előadó), A. Rosas, C. Toader és E. Jarašiūnas bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. december 1-jei tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

1 — Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) az Európai Unió Törvényszékének 2014. október 21-i Szajner kontra OHIM – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) ítéletének (T-453/11, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2014:901) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék részben hatályon kívül helyezte az EUIPO első fellebbezési tanácsának a Forge de Laguiole SARL és Gilbert Szajner közötti törlési eljárással kapcsolatban 2011. június 1-jén hozott határozatát (R 181/2007-1. sz. ügy; a továbbiakban: megtámadott határozat).

Jogi háttér

Az uniós jog

A 207/2009/EK rendelet

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) [az európai uniós] védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) kodifikálta. A 40/94 rendelet 8., 52. és 63. cikke helyébe, lényeges módosítás nélkül, a 207/2009 rendelet 8., 53., illetőleg 65. cikke lépett.

3 A 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A nem lajstromozott védjegy, illetve a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölés jogosultjának felszólalása alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha az irányadó [uniós] vagy tagállami jogszabályok szerint

a) a megjelöléshez fűződő jogokat az [európai uniós] védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban szerezték meg;

b) a megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.”

4 A 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja:

„Az [európai uniós] védjegyet a hivatalhoz benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell:

[…]

c) a 8. cikk (4) bekezdésében említett korábbi jog alapján, ha arra nézve teljesülnek az említett bekezdésben megállapított feltételek.”

5 A 207/2009 rendelet 65. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg.

(2) A kereset hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabálysértésre, a Szerződés vagy e rendelet, illetve az ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre alapítva indítható.”

A végrehajtási rendelet

6 A 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 37. szabálya b) pontjának iii. alpontja ekképp rendelkezik:

„A Hivatalhoz benyújtott, a megszűnés megállapítására vagy [az európai uniós] védjegy törlésére irányuló kérelemnek tartalmaznia kell

[…]

b) a kérelem alapjául szolgáló okokkal kapcsolatban

[…]

iii. a [207/2009 rendelet 53. cikke] alapján benyújtott kérelem esetén a törlési kérelem alapjául szolgáló jogra vonatkozó adatokat, valamint azokat az adatokat, amelyek igazolják, hogy a kérelmező [e rendelet 53. cikkében] említett korábbi jog jogosultja, vagy az irányadó nemzeti jogszabályok értelmében e jog alapján igényt támaszthat”.

A francia jog

7 A code de la propriété intellectuelle (szellemi tulajdonról szóló törvény, a továbbiakban: CPI) L. 711-4. cikkének szövege a következő:

„Nem lajstromozható védjegyként az olyan megjelölés, amely korábbi jogokat, és különösen az alábbiakat sérti:

[…]

b) cégnév vagy vállalkozás megnevezése, ha a vásárlóközönség számára fennáll az összetévesztés veszélye;

[…]”

8 A CPI L. 714-3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Bírósági határozattal semmisnek kell nyilvánítani az olyan védjegyek lajstromozását, amelyek nem egyeztethetőek össze az L. 711-1–L. 711-4. cikkben foglalt rendelkezésekkel.

[…]

Kizárólag korábbi védjegy jogosultja kérheti a törlést az L. 711-4. cikk alapján. Nem fogadható azonban el a keresete, ha a védjegyet jóhiszeműen jelentették be, és használatát öt éven át tűrték.

A törlést kimondó határozat abszolút hatállyal bír.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

9 A Törvényszék a jogvita előzményeit a következőképpen foglalta össze:

„1 […] G. Szajner a LAGUIOLE [európai uniós] szóvédjegy jogosultja, amelyet 2001. november 20-án jelentettek be, és amelyet az [EUIPO] a [40/94 rendelet (helyébe lépett a 207/2009 rendelet)] alapján 2005. január 17-én lajstromozott.

2 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 8., 14., 16., 18., 20., 21., 28., 34. és 38. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették. […]

[…]

3 2005. július 22-én […] a [Forge de Laguiole SARL] a LAGUIOLE védjegy részleges törlése iránti kérelmet nyújtott be a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke (1) bekezdésének c) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése, és 53. cikke (1) bekezdésének c) pontja) alapján.

4 A törlés iránti kérelmet a Forge de Laguiole cégnévre alapították, amelyet e társaság „mindenfajta kés, olló, ajándék- és emléktárgy – asztali dekorációhoz kapcsolódó mindenfajta árucikk gyártása és értékesítése” körébe tartozó tevékenységekre használt. A [Forge de Laguiole SARL] szerint ez a cégnév, amely nem csupán helyi jelentőségű, a francia jog alapján felhatalmazza őt arra, hogy megtiltsa a későbbi védjegyek használatát.

5 A részleges törlés iránti kérelem a fenti 2. pontban említett valamennyi árura és szolgáltatásra irányult.

6 2006. november 27-i határozatával az [EUIPO] törlési osztálya a törlési kérelmet elutasította.

7 2007. január 25-én a [Forge de Laguiole SARL] a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján (jelenleg a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) fellebbezést nyújtott be az [EUIPO]-hoz a törlési osztály határozatával szemben.

8 A megtámadott határozattal az [EUIPO] első fellebbezési tanácsa részben helyt adott a fellebbezésnek, és a 8., 14., 16., 18., 20., 21., 28. és 34. osztályba tartozó áruk vonatkozásában törölte a LAGUIOLE védjegyet. A 38. osztályba tartozó áruk vonatkozásában elutasította a fellebbezést.

9 A fellebbezési tanács különösen azt állapította meg, hogy a francia ítélkezési gyakorlat szerint a cégnevek főszabály szerint a társaság létesítő okirat szerinti tevékenységi körébe tartozó valamennyi tevékenység vonatkozásában oltalomban részesülnek, abban az esetben azonban, ha ez a tevékenységi kör nincsen pontosan meghatározva vagy nem foglalja magában a gyakorolt tevékenységeket, ez az oltalom csak a ténylegesen és konkrétan gyakorolt tevékenységekre terjed ki. A jelen ügyben viszont a [Forge de Laguiole SARL] létesítő okirat szerinti tevékenységi köre a „mindenfajta kés, olló gyártása és értékesítése” vonatkozásában kellően pontosan meg van határozva. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy még ha el is ismerjük, hogy a „mindenfajta […] ajándék- és emléktárgy – asztali dekorációhoz kapcsolódó mindenfajta árucikk gyártása és értékesítése” tevékenységi kör megfogalmazása nem pontos, a kérelmező cégneve – legalább azokon a területeken, amelyeken a kérelmező a LAGUIOLE védjegy bejelentését megelőzően ténylegesen gyakorolta tevékenységeit – megérdemli a védelmet.

10 E tekintetben a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a [Forge de Laguiole SARL] bizonyította, hogy már a LAGUIOLE védjegy bejelentését megelőzően kereskedelmi tevékenységet gyakorolt az „asztali dekoráció”, a „lakberendezés”, a borfogyasztás körébe tartozó áruk, ollóáruk, dohányzási cikkek, golf-, vadászati és szabadidős cikkek, valamint egyéb kiegészítők vonatkozásában. A [Forge de Laguiole SARL] azonban nem bizonyította a kereskedelmi tevékenység gyakorlását a luxusáruk és az utazási cikkek vonatkozásában, amelyekre egyébként a létesítő okirat szerinti tevékenységi köre nem terjed ki. Végül a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a 38. osztályba tartozó távközlési szolgáltatások kivételével az említett védjeggyel jelölt valamennyi áru jogtalanul elfoglalja a [Forge de Laguiole SARL] tevékenységi területeit, illetve azokhoz kapcsolódó területen található.

[…]”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10 A Törvényszék Hivatalához 2011. augusztus 8-án benyújtott keresetlevelével G. Szajner keresetet indított a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránt, amelynek keretében egyetlen, a 207/2009 rendelet 53. cikke (1) bekezdésének c) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozott, e rendelet 8. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben.

11 A Törvényszék ezen egyetlen jogalapnak helyt adott, és a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezte abban a részében, amelyben az EUIPO fellebbezési tanácsa azt állapította meg, hogy összetéveszthetőség áll fenn a „Forge de Laguiole” cégnév és a LAGUIOLE védjegy között, a vitatott védjegy bejelentése időpontjában az említett cégnév alatt ténylegesen gyakorolt tevékenységeknek megfelelő áruktól eltérő áruk tekintetében. A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasította.

12 A Törvényszék a megtámadott ítélet 23–25. pontjában közelebbről úgy ítélte meg, hogy a G. Szajner által – első alkalommal a szóbeli szakasz során – bizonyítékként a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) 2012. július 10-i ítéletére (08–12.010. sz., a továbbiakban: 2012. július 10-i ítélet) való hivatkozás elfogadható, mivel a CPI L. 711-4. cikkének EUIPO általi alkalmazását a Törvényszék megvizsgálhatja valamely olyan nemzeti bírósági határozatra figyelemmel, amelyet később hoztak, mint az EUIPO határozatát, és amelyre valamely fél hivatkozott.

13 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 43–50. pontjában úgy vélte, hogy a cégnév csak azon tevékenységek tekintetében élvez oltalmat, amelyeket „a társaság ténylegesen gyakorol, és nem azok [tekintetében], amelyek a létesítő okiratában szerepelnek”, amint azt a Cour de cassation (semmítőszék) a 2012. július 10-i ítéletében kimondta. A Törvényszék szerint ezen ítélet a CPI L. 711-4. cikkének alkalmazásával kapcsolatos jogvitákban alkalmazandó, még akkor is, ha azt eltérő kontextusban hozták. A Törvényszék kiemelte, hogy nincs különösebb jelentősége annak, hogy ezt az ítéletet a megtámadott határozatot követően hozták, hiszen az csupán „tisztázott egy vitatott jogi kérdést”, továbbá, hogy az ítélkezési gyakorlatban történt változásokat egyébként is visszaható hatállyal kell alkalmazni a fennálló helyzetekre.

14 A Törvényszék ebből a megtámadott ítélet 51. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy a „Forge de Laguiole” cégnév védelme kizárólag azokra a tevékenységekre terjed ki, amelyeket a vitatott védjegy bejelentésének időpontjában, 2001. november 20-án ténylegesen gyakoroltak.

15 Ezen ítélet 78. pontjában a Törvényszék kiemelte, hogy a francia ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség értékelése több tényezőtől függ, köztük a szóban forgó megjelölések közötti (vizuális, hangzásbeli és fogalmi) hasonlóság fokától, a megjelölésekkel érintett gazdasági területek közötti hasonlóság mértékétől, és a korábbi megjelölés viszonylag erőteljes megkülönböztető képességétől.

16 Figyelemmel egyrészről az ütköző megjelölések közötti hasonlóság fokára, másrészről az áruk és a felek tevékenységi területeinek hasonlóságára, a Törvényszék a megtámadott ítélet 166. pontjában megerősítette az összetéveszthetőség fennállását a 8. osztályba tartozó „kéziszerszámok és kézzel működtetett eszközök; kanalak; fűrészek, borotvák, borotvapengék; körömreszelők és körömvágó fogók, körömvágó csipeszek; manikűrkészletek”, a 16. osztályba tartozó „papírvágók”, a 21. osztályba tartozó „dugóhúzók; palacknyitók” és „borotvaecsetek, piperefelszerelések”, és a 34. osztályba tartozó „szivarvágók” és „pipaszurkálók” tekintetében. Hatályon kívül helyezte az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát abban a részében, amelyben az más áruk tekintetében is megállapította ezen összetéveszthetőség fennállását.

A felek kérelmei

17 Az EUIPO arra kéri a Bíróságot, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és G. Szajnert kötelezze a költségek viselésére.

18 A Forge de Laguiole SARL (a továbbiakban: Forge de Laguiole) arra kéri a Bíróságot, hogy teljes egészében adjon helyt az EUIPO fellebbezési kérelmeinek.

19 G. Szajner arra kéri a Bíróságot, hogy:

– nyilvánítsa az EUIPO és a Forge de Laguiole összes jogalapját és kérelmét elfogadhatatlannak;

– másodlagosan, nyilvánítsa azokat megalapozatlanoknak;

– utasítsa el a fellebbezést;

– állapítsa meg, hogy nincs helye a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének, és

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

20 Fellebbezésének alátámasztásaként az EUIPO két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 65. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a második pedig e rendeletnek a CPI L. 711-4. cikkével együttesen értelmezett 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapítja.

21 G. Szajner elsődlegesen úgy véli, hogy az EUIPO fellebbezése és a Forge de Laguiole kérelmei elfogadhatatlanok. Másodlagosan arra hivatkozik, hogy az e fellebbezés alátámasztásaként hivatkozott jogalapokat mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

Az elfogadhatóságról

22 G. Szajner azt állítja, hogy a fellebbezés azért elfogadhatatlan, mert az EUIPO-nak nincs kereshetőségi joga. Különösen az a körülmény, hogy e fellebbezés során az EUIPO egyfajta döntőbíróság, illetve a fél kettős szerepében jár el, nyilvánvalóan sérti az igazságszolgáltatási szervek függetlenségének, pártatlanságának és semlegességének elvét, a jogos bizalom elvét, és ennélfogva a tisztességes eljáráshoz való jogot. Szerinte az említett fellebbezés mindenképpen elfogadhatatlan, mivel egyrészt a megtámadott ítélet nem érinti közvetlenül az EUIPO érdekeit, másrészt a fellebbezésben a 2012. július 10-i ítélet kapcsán hivatkozott jogalapok megváltoztatják a jogvita tárgyát.

23 E tekintetben emlékeztetni kell arra, először is, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 172. cikkének megfelelően, az EUIPO valamelyik fellebbezési tanácsának határozata elleni keresetet az EUIPO mint alperes ellen kell megindítani. Ezenfelül, az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke második bekezdése értelmében fellebbezéssel bármelyik fél élhet, akinek indítványait egészben vagy részben elutasították. A tagállamokon és az Unió intézményein kívüli beavatkozók csak akkor nyújthatnak be fellebbezést, ha őket a Törvényszék határozata közvetlenül érinti.

24 Mivel az EUIPO a jelen ügyben alperes, és nem beavatkozó volt az elsőfokú eljárásban, és a kérelmeit részben elutasították, kereshetőségi joga, illetve fellebbezési joga vitathatatlanul fennáll, hiszen e hivatalnak e tekintetben nem kell külön bizonyítania, hogy a Törvényszék határozata őt közvetlenül érinti.

25 Az előbbiekből az is következik, hogy a G. Szajner által állítottakkal ellentétben nem lehet úgy tekinteni, hogy az EUIPO valamiféleképpen „a döntőbíróság és a fél kettős szerepében” járna el.

26 Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy amint az a jelen ítélet 9. pontjából kiderül, a francia jog értelmezése a felek közötti jogvitának már az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban is a tárgyát képezte. Következésképpen, az EUIPO által a 2012. július 10-i ítélet kapcsán hivatkozott érvelés nem képezheti az EUIPO előtti eljárásban a felek között folyó jogvita kiterjesztését.

27 Ennélfogva a G. Szajner által az EUIPO fellebbezését illetően emelt elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

A Forge de Laguiole kérelmeinek elfogadhatóságáról

28 G. Szajner vitatja a Forge de Laguiole kérelmeinek elfogadhatóságát, mivel szerinte azok nem egyszerűen az EUIPO fellebbezésének egészben vagy részben történő helyt adásra vagy annak egészben vagy részben történő elutasítására irányulnak, szemben a Bíróság eljárási szabályzatának 174. cikkében foglaltakkal, hanem a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésére, és így e kérelmek valójában csatlakozó fellebbezést képeznek, amelyet e szabályzat 176. cikkének megfelelően külön iratban kell előterjeszteni.

29 A Forge de Laguiole válaszbeadványából ugyanakkor világosan kiderül, hogy azt az EUIPO jogalapjainak támogatása végett terjesztették elő, és ennélfogva e társaság azt kérte, hogy a fellebbezésnek adjanak helyt.

30 Ebből következik, hogy a G. Szajner által a Forge de Laguiole kérelmeit illetően előterjesztett elfogadhatatlansági kifogást szintén el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 65. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított, első fellebbezési jogalapról

A felek érvei

31 Első jogalapjával az EUIPO, amelyet a Forge de Laguiole támogat, azt rója fel a Törvényszéknek, hogy az figyelmen kívül hagyta az EUIPO fellebbezési tanácsainak határozataira vonatkozó jogszerűségi felülvizsgálatának terjedelmét azzal, hogy elvégezte a 2012. július 10-i ítélet értékelését, annak ellenére, hogy az később született, mint az említett fellebbezési tanács határozata.

32 E tekintetben az EUIPO arra hivatkozik, hogy a vitatott határozat meghozatalának időpontjában a francia bíróságok ítélkezési gyakorlatát a Cour de cassation (semmítőszék) 1996. május 21-i ítélete (94-16531. sz., a továbbiakban: 1996. május 21-i ítélet) határozta meg, amelyben e bíróság egy későbbi védjegy használatának megtiltására irányuló kereset keretében, a felperes létesítő okiratában a társaság

céljaként megjelölt tevékenységi köröket vette figyelembe, és nem az e társaság által ténylegesen gyakorolt tevékenységeket. Bár a megtámadott ítélet 46. pontjában a Törvényszék az 1996. május 21-i ítéletet követően az alacsonyabb szintű francia bíróságok által hozott határozatokból arra a valószínűsíthető körülményre következtetett, hogy az ítélkezési gyakorlat az EUIPO fellebbezési tanácsai által elfogadott gyakorlattal ellentétes irányba fejlődött, a Törvényszék nem nevezte meg pontosan e határozatokat, és ennélfogva nem tett eleget az indokolási kötelezettségnek.

33 Mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 50. pontjában azt állapította meg, hogy a 2012. július 10-i ítélet „mint ilyen, új tényt" képezett, a vitatott határozat jogszerűségét nem ez utóbbi ítéletre figyelemmel kellett volna felülvizsgálni, amelyet a fellebbezési tanács nyilvánvalóan nem tudott figyelembe venni.

34 G. Szajner arra hivatkozik, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 21–25. pontjában, hogy a 2012. július 10-i ítéletet bizonyítékként kellett volna figyelembe venni, annál is inkább, mivel ezen ítélet a Törvényszék előtt a felek között vita tárgyát képezte.

A Bíróság álláspontja

35 Elöljáróban – a törlést kérelmező fél, az EUIPO illetékes szervezeti egységei és a Törvényszék feladatainak megoszlása kapcsán – emlékeztetni kell arra, hogy először is, a végrehajtási rendelet 37. szabálya úgy rendelkezik, hogy a kérelmezőnek kell szolgáltatnia azokat az adatokat, amelyek igazolják, hogy ő az irányadó nemzeti jogszabályok értelmében valamely, a nemzeti jogszabályok által oltalomban részesített, korábbi jog alapján igényt támaszthat. E szabály nemcsak azt a terhet rója a kérelmezőre, hogy az EUIPO elé terjessze azokat a bizonyítékokat, amelyek igazolják, hogy fennállnak az általa alkalmazni kért nemzeti jogszabály által ahhoz megkövetelt feltételek, hogy valamely korábbi jog alapján megtilthassa az európai uniós védjegy használatát, hanem azt is, hogy az EUIPO elé terjessze azokat a bizonyítékokat is, amelyek alátámasztják e jogszabály tartalmát (lásd ebben az értelemben: 2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 49. és 50. pont; 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 34. pont).

36 Másodszor, ami közelebbről az EUIPO-t terhelő kötelezettségeket illeti, a Bíróság kimondta, hogy amennyiben az európai uniós védjegy törlése iránti kérelem valamely nemzeti jogszabály alapján védelmet élvező korábbi jogon alapul, elsősorban az EUIPO illetékes szervezeti egységeinek feladata értékelni az említett jogszabály tartalmának megállapítása érdekében a kérelmező által előterjesztett bizonyítékok bizonyító erejét és hatályát (2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 51. pont; 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 35. pont). Ezenkívül, mivel az EUIPO illetékes szervezeti egységeinek határozata azzal a hatással járhat, hogy megfosztja a védjegyjogosultat a számára korábban biztosított jogtól, az ilyen határozat hatálya szükségszerűen magában foglalja, hogy az azt meghozó szervezeti egység szerepe ne a törlést kérelmező által hivatkozott nemzeti jog puszta jóváhagyásának szerepére korlátozódjon (2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 43. pont).

37 Harmadszor, a 207/2009 rendelet 65. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően, a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik a kérelmező által hivatkozott nemzeti jogszabály tartalmának alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok tekintetében az EUIPO által elvégzett értékelés jogszerűségi szempontból történő, teljes körű felülvizsgálatára (lásd ebben az értelemben: 2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 52. pont; 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 36. pont).

38 Egyébként, amennyiben a nemzeti jognak a szóban forgó eljárással összefüggésben történő alkalmazása azt eredményezheti, hogy a védjegyjogosult elveszít valamely számára biztosított jogot, rendkívül fontos, hogy az alkalmazandó nemzeti jog bizonyítékai címén előterjesztett dokumentumok esetleges hiányosságai ellenére a Törvényszék ne veszítse el a hatékony felülvizsgálat gyakorlásának tényleges lehetőségét. Ennek érdekében a Törvényszéknek tehát képesnek kell lennie arra, hogy – az előterjesztett dokumentumokon túlmenően – megvizsgálja a törlést kérelmező fél által hivatkozott jogszabályok tartalmát, alkalmazási feltételeit és hatályát. Következésképpen, a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálatnak eleget kell tennie a hatékony bírói jogvédelem elve követelményeinek (2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 44. pont).

39 Ezt követően hangsúlyozni kell, hogy az EUIPO és a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálatot a 207/2009 rendelet hatékony érvényesülésének garantálására irányuló követelményre figyelemmel kell elvégezni, amely az európai uniós védjegy oltalmának biztosítása (lásd ebben az értelemben: 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 40. pont).

40 Márpedig, amint arra a főtanácsnok indítványának 49. pontjában rámutatott, ha a Törvényszéknek arra kellene szorítkoznia, hogy úgy alkalmazza a nemzeti jogot, ahogyan azt a nemzeti bíróságok a fellebbezési tanács határozatának meghozatalakor értelmezték, az az európai uniós védjegy lajstromozásának megtagadásához, illetve törléséhez vezethetne, annak ellenére, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabály alapján erre – a Törvényszék határozatának meghozatala időpontjában – (már) nincs lehetőség.

41 Ez az eredmény nem csupán a 207/2009 rendelet hatékony érvényesülésének garantálására vonatkozó követelménnyel lenne ellentétes, amelyre a jelen ítélet 39. pontjában emlékeztettünk, hanem – azáltal, hogy megfosztaná a Törvényszéket attól a lehetőségtől, hogy hatékonyan gyakorolhassa a jelen ítélet 37. és 38. pontjában említett, teljes körű jogszerűségi felülvizsgálatra vonatkozó hatáskörét – ellentétes lenne a hatékony bírói jogvédelem elvével is.

42 Ebből következik, hogy a nemzeti jog által biztosított oltalom értékelésekor a Törvényszéknek úgy kell alkalmaznia a nemzeti jog szabályait, ahogyan azokat a nemzeti bíróságok az ő határozathozatalának időpontjában értelmezik. Ily módon a Törvényszéknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy figyelembe vehesse a nemzeti bíróságok által az EUIPO fellebbezési tanácsa határozatának meghozatalát követően hozott határozatokat is.

43 Kétségtelen, hogy az EUIPO fellebbezési tanácsa határozatának meghozatalát követően a nemzeti bíróságok által hozott határozatok alapján elképzelhető, hogy a Törvényszék a nemzeti jog szabályait illetően eltérő értékelésre jut, mint a fellebbezési tanács. Ugyanakkor, mivel az említett fellebbezési tanács általi értékelés bírósági felülvizsgálata, amelyet a Törvényszék gyakorol, teljes körű jogszerűségi felülvizsgálat, az a körülmény, amelyre ugyanezen fellebbezési tanács határozatának meghozatalát követően derül fény, hogy e határozat a nemzeti jog téves értelmezésén alapult, amint azt a főtanácsnok indítványának 53. pontjában hangsúlyozta, nem képezheti akadályát a hiba korrigálásának.

44 E következtetést nem kérdőjelezi meg az az ítélkezési gyakorlat, amely szerint először is, a Törvényszéknek főszabály szerint annak eldöntésére kell szorítkoznia, az EUIPO fellebbezési tanácsának határozatát alátámasztó információk alapján, hogy ez utóbbinak milyen határozatot kellett volna hoznia, másodszor, a Törvényszék csak akkor helyezheti hatályon kívül vagy változtathatja meg a megtámadott határozatot, ha annak vonatkozásában elfogadása idején fennállt a 207/2009 rendelet 65. cikkének (2) bekezdésében szereplő valamely hatályon kívül helyezési vagy megváltoztatási ok, harmadszor, a Törvényszék nem helyezheti hatályon kívül, illetve nem változtathatja meg az említett határozatot olyan okok miatt, amelyek annak meghozatalát követően derültek ki (lásd ebben az értelemben: 2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 71. és 72. pont; 2016. október 26-i Westermann Lernspielverlage kontra EUIPO ítélet, C-482/15 P, EU:C:2016:805, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Jóllehet ezen elvnek széles a hatálya, és többek között tiltja a Törvényszék számára az EUIPO fellebbezési tanácsa határozatának olyan tények figyelembevételével történő hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását, amelyek e határozat meghozatalát követően derültek ki, illetve olyan anyagi jogi rendelkezések alkalmazásával történő hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását, amelyek az említett határozat meghozatalakor még nem voltak hatályban, nem tiltja a Törvényszék számára, hogy figyelembe vegye az EUIPO fellebbezési tanácsa által vizsgált nemzeti jogi szabály nemzeti bíróságok általi értelmezésének fejlődését a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatos jogvitákban. Ugyanis e nemzeti jogi szabály részét képezte azoknak a bizonyítékoknak, amelyeket azok vizsgálata céljából e fellebbezési tanács elé terjesztettek, és az említett szabály ez utóbbi általi alkalmazása, e rendelet 65. cikkének (2) bekezdése értelmében, a Törvényszék teljes körű jogszerűségi felülvizsgálatának van alávetve (lásd ebben az értelemben: 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 36–38. pont).

46 Mindenesetre, a kontradiktórius eljárás elvének megfelelően, amely részét képezi az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében említett tisztességes eljáráshoz való jognak, az EUIPO fellebbezési tanácsa határozatának meghozatalát követően valamely nemzeti bíróság által hozott határozat Törvényszék általi figyelembevétele ahhoz a feltételhez van kötve, mint a jelen esetben is, hogy a feleknek lehetőségük legyen a Törvényszék előtt előterjeszteni észrevételeiket a vonatkozó nemzeti határozattal kapcsolatban (lásd ebben az értelemben: 2014. március 27-i OHIM kontra National Lottery Commission ítélet, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 52–54. pont).

47 Végül, ami az indokolási kötelezettség állítólagos elmulasztását illeti, azt kell megállapítani, hogy ami a francia jogot illetően a Törvényszék által figyelembe vett elemeket illeti, ez utóbbi a 2012. július 10-i ítélet értékelésénél, a megtámadott ítélet 44. pontjában, kizárólag ezen ítélet szövegére támaszkodott.

48 Jóllehet a Törvényszék a megtámadott ítélet 46. pontjában azt állapította meg, hogy bár az alsóbb fokú bíróságok ítélkezési gyakorlata a 2012. július 10-i ítéletet megelőzően nem volt egységes, de arra engedett következtetni, hogy a cégnév védelme csak az adott társaság által ténylegesen gyakorolt tevékenységekre korlátozódik, a megtámadott ítélet 43–45. pontjából az derül ki, hogy a Törvényszék a vitatott határozat jogszerűségének értékelését nem erre a korábbi ítélkezési gyakorlatra, hanem a 2012. július 10-i ítéletre alapította, és ezen értékelést kellőképpen indokolta.

49 Ennélfogva nem állapítható meg, hogy a Törvényszék ne tett volna eleget az őt terhelő indokolási kötelezettségnek.

50 Az előbbi megfontolásokból eredően, mivel a 2012. július 10-i ítélet Törvényszék általi figyelembevétele nem képezi a 207/2009 rendelet 65. cikke (2) bekezdésének megsértését, a fellebbezés első jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 207/2009 rendeletnek a CPI L. 711-4. cikkével összefüggésben értelmezett 8. cikkének (4) bekezdése megsértésére alapított, második jogalapról

51 A második jogalap két részre osztható.

A második jogalapnak a 2012. július 10-i ítélet tartalmának elferdítésére alapított, első részéről

– A felek érvei

52 Második jogalapjának első részével az EUIPO, amelyet a Forge de Laguiole támogat, azt rója fel a Törvényszéknek, hogy elferdítette a 2012. július 10-i ítélet tartalmát.

53 Közelebbről, szerinte azáltal, hogy a megtámadott ítélet 44. pontjában azt emelte ki, hogy a 2012. július 10-i ítéletben a Cour de cassation (semmítőszék) nem értelmezte a CPI L. 711-4. cikkét, miközben úgy vélte, hogy ez utóbbi azon szakasza, miszerint „a cégnév csak azon tevékenységek tekintetében élvez védelmet, amelyeket a társaság ténylegesen gyakorol, és nem azok tekintetében, amelyek a létesítő okiratában szerepelnek”, nem tartalmaz semmiféle olyan korlátozást, a szövegében vagy ténybeli és eljárási hátterében, amelynek alapján az úgy lenne értelmezhető, hogy alkalmazhatósága az elbírálandó ügy egyedi körülményeitől függ, és azt ennélfogva analógia útján alkalmazni lehet a CPI L. 711-4. cikkének értelmezésénél is, a Törvényszék olyan hatályt tulajdonított a 2012. július 10-i ítéletnek, amellyel ez utóbbi nyilvánvalóan nem rendelkezik. Ugyanis, az EUIPO szerint az említett ítélet e szakaszának célja kizárólag az volt, hogy meghatározza az érintett társaság által tett, szóban forgó védjegybejelentés csalárd jellegét, és nem az, hogy meghatározza e társaság cégneve védelmének terjedelmét, valamely későbbi védjegyre tekintettel. Márpedig a CPI L. 711-4. cikkének b) pontja az összetéveszthetőség „progresszív vizsgálatának” elvégzését követeli meg, ami elvonatkoztathat az ütköző megjelölések használatának konkrét feltételeitől, ideértve a korábbi cégnevet is, hiszen a cégnevek védelmének terjedelmét a csupán elképzelhető ütközések esetében nem kell feltétlenül a ténylegesen gyakorolt tevékenységekre korlátozni.

54 A Forge de Laguiole hozzáteszi, hogy mivel a 2012. július 10-i ítélet egy elutasító ítélet, vagyis olyan ítélet, amely helybenhagyta a fellebbezés tárgyát képező határozatot, a francia jog szerint nem képezhet jogegységi ítéletet.

55 G. Szajner arra hivatkozik, hogy az EUIPO álláspontja, miszerint a 2012. július 10-i ítélet csak a csalárd védjegybejelentések esetére vonatkozik, ellentmond mind az ezen ítéletet megelőző ítélkezési gyakorlatnak, mind ezen ítéletnek a francia jogirodalomban megtalálható értelmezéseinek, amelyek az említett ítélet általános hatályát illetően egybevágnak.

– *A Bíróság álláspontja*

56 Ami a Törvényszék által az alkalmazandó nemzeti jogszabályok tekintetében tett megállapításoknak a fellebbezés keretében történő vizsgálatát illeti, elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság hatásköre először is kiterjed annak vizsgálatára, hogy a Törvényszék az iratok és az eléje terjesztett egyéb bizonyítékok alapján nem torzította-e el a szóban forgó nemzeti rendelkezések szövegének értelmét vagy az azokra vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlatot, illetve jogirodalmat, továbbá arra, hogy a Törvényszék e bizonyítékok tekintetében nem tett-e olyan megállapításokat, amelyek nyilvánvalóak ellentétesek azok tartalmával, végül pedig arra is, hogy a Törvényszék a bizonyítékok egészének vizsgálata során, a szóban forgó nemzeti rendelkezés tartalmának meghatározása érdekében nem tulajdonított-e azok közül valamelyiknek olyan jelentőséget, amivel az a többi bizonyítékhoz képest nem rendelkezik, amennyiben ez az ügyiratokból nyilvánvaló módon kiderül (2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 53. pont).

57 Ennélfogva a Bíróságra hárul annak vizsgálata, hogy az EUIPO érvelése a Törvényszék által a szóban forgó nemzeti jogszabályokkal kapcsolatban tett megállapítások során vétett azon hibákra vonatkozik-e, amelyeket a Bíróság a jelen ítélet előző pontjában említett megfontolások alapján felülvizsgálatnak vethet alá (lásd ebben az értelemben: 2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 54. pont).

58 A jelen esetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 44. pontjában azt állapította meg, hogy a 2012. július 10-i ítélet alapját nem a CPI L. 711-4. cikke alapján benyújtott kereset, hanem egy csalárd védjegybejelentés miatt előterjesztett, védjegy törlése iránti kereset, illetve egy tisztességtelen versenyre vonatkozó kérelem képezte.

59 Amint azt a Törvényszék az említett pontban szintén megállapította, a 2012. július 10-i ítéletben semmi sem utal arra, hogy a Cour de cassation (semmítőszék) a cégnevek védelmének terjedelmére vonatkozó értékeléseinek érvényességét az említett ítélet alapját képező egyedi körülményekre akarta volna korlátozni. Épp ellenkezőleg, ezen értékeléseket e bíróság a fellebbezés első jogalapjának elutasítása keretében fogalmazta meg, amely jogalap többek között a CPI L. 711-4. cikke b) pontjának megsértésén alapult. Az EUIPO azon érvének, miszerint az említett értékelések e rendelkezés alkalmazása szempontjából nem relevánsak, nem lehet helyt adni.

60 Ezenfelül az EUIPO arra hivatkozik, hogy a Cour de cassation (semmítőszék) a cégnév jogosultja által ténylegesen gyakorolt tevékenységeket a tisztességtelen versenyt illetően előtte hivatkozott második jogalap vizsgálata céljából vette figyelembe, ami az adott vállalkozások közötti tényleges versenyhelyzet fennállását feltételezi.

61 Mindenesetre, a 2012. július 10-i ítélet szövegéből egyértelműen kiderül, hogy egyrészt azt az értékelést, miszerint „a cégnév csak azon tevékenységek tekintetében élvez védelmet, amelyeket a társaság ténylegesen gyakorol, és nem azok tekintetében, amelyek a létesítő okiratában szerepelnek”, a fellebbezésnek az említett ítélet alapjául szolgáló védjegy csalárd bejelentésére alapított, első jogalapra adott válasz keretében fogalmazták meg, másrészt, a Cour de cassation (semmítőszék) az érintett társaság által ténylegesen gyakorolt tevékenységekre mind a fellebbezés ezen első jogalapjára, mind annak a tisztességtelen versenyre vonatkozó kérelemmel kapcsolatos második jogalapjára adott válaszában hivatkozott.

62 E megfontolásokra való tekintettel nem állapítható meg egyértelműen, hogy a Törvényszék elferdítette volna a 2012. július 10-i ítélet tartalmát.

63 E következtetést nem kérdőjelezheti meg a Forge de Laguiole azon érve sem, miszerint ezen ítélet nem „jogegységi” ítélet. Ugyanis, figyelemmel a fellebbezés keretében a Bíróság által végzendő, a Törvényszék által az alkalmazandó nemzeti jog tárgyában tett megállapítások vizsgálatára irányadó elvekre, amelyekre a jelen ítélet 56. és 57. pontjában emlékeztettünk, és tekintettel arra, hogy nem a Bíróság feladata meghatározni, hogy az említett ítélet „jogegységi” ítéletet képez-e, elegendő azt megállapítani, hogy azzal, hogy ugyanazon ítéletet vette figyelembe, nem állapítható meg, hogy a Törvényszék nyilvánvalóan tévesen ítélte volna meg annak jelentőségét.

64 Ebből következően a második jogalap első részét el kell utasítani.

A második jogalapnak a Törvényszék által vétett azon hibára alapított, második részéről, hogy a Forge de Laguiole tevékenységi köreinek meghatározásához kizárólag az áruk jellegét vette figyelembe

– A felek érvei

65 Második jogalapjának második részével az EUIPO, amelyet a Forge de Laguiole támogat, vitatja azokat a szempontokat, amelyekre a Törvényszék e társaság tevékenységi köreinek meghatározásánál támaszkodott. E tekintetben az EUIPO arra hivatkozik, hogy bár a Törvényszék a megtámadott ítélet 32. pontjában úgy vélekedett, hogy az a kérdés, hogy a Forge de Laguiole cégneve lehetővé teszi-e, és ha igen, milyen mértékben, hogy ez utóbbi megtiltsa G. Szajnernek a LAGUIOLE védjegy használatát, kizárólag a francia jogtól függ, a Törvényszék a cégnév védelmének terjedelmét a megtámadott ítélet 63. pontjában kizárólag a saját ítélkezési gyakorlatára – nevezetesen a 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma (RESPICUR) ítéletre (T-256/04, EU:T:2007:46) – figyelemmel határozta meg, amely a korábbi védjegyek használatára vonatkozik, és amelyet a Törvényszék a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének (amely jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének felel meg) értelmezéséhez analógia útján alkalmazott.

66 Következésképpen a Törvényszék az említett tevékenységi köröket kizárólag az áruk jellegére vonatkozó szempont alapján határozta meg, és ezzel jogi hibát vétett a 207/2009 rendeletnek a CPI L. 711-4. cikkével együttesen értelmezett 8. cikke (4) bekezdésének alkalmazása során. Az EUIPO ugyanis azt állítja, hogy a tevékenységi körök ezen meghatározásakor a francia jog szerint a korábbi cégnév jogosultja által forgalmazott áruk rendeltetését és azok felhasználását egyaránt figyelembe kell venni.

67 G. Szajner arra hivatkozik, hogy a Törvényszék helyesen tette, hogy a szóban forgó áruk hasonlóságát mind azok jellegére, mind azok rendeltetésére és felhasználására támaszkodva értékelte.

– A Bíróság álláspontja

68 Először is hangsúlyozni kell, amint azt a főtanácsnok indítványának 78. pontjában tette, hogy a Törvényszék semmiképpen sem alkalmazta általános jelleggel analógia útján az ítélkezési gyakorlatát a Forge de Laguiole által gyakorolt tevékenységek vizsgálata keretében. Ily módon, a megtámadott ítélet 63. pontjában, a korábbi védjegyek használatára vonatkozó ítélkezési gyakorlatát azon értékelésének magyarázataként idézte, miszerint a villák forgalmazása alapján nem lehet azt megállapítani, hogy a tevékenység kiterjedne az „asztali dekoráció” egész területére, hanem csak azt, hogy a tevékenység kiterjed az „evőeszközök” területére.

69 Ezt követően azt kell megállapítani, hogy a Törvényszék előzetesen valóban nem említette kifejezetten azokat a szempontokat, amelyekre tekintettel a Forge de Laguiole által ténylegesen gyakorolt tevékenységeket meg kellett határozni, és a megtámadott ítélet 81. pontjában a francia bíróságok felek által hivatkozott ítélkezési gyakorlatát csak az összetéveszthetőség vizsgálata keretében idézte.

70 Ugyanakkor a megtámadott ítéletből egyértelműen kiderül, hogy e tevékenységeknek a megtámadott ítélet 54–74. pontjában általa elvégzett vizsgálatánál a Törvényszék kifejezetten figyelembe vette nem csak a szóban forgó áruk jellegét, hanem azok rendeltetését, felhasználását, az érintett vevőkört, valamint azok forgalmazási módjait is.

71 Ebből következik, hogy az EUIPO és a Forge de Laguiole érvelése a megtámadott ítélet téves olvasatán alapul.

72 Következésképpen, a fellebbezés második jogalapjának második részét, mint megalapozatlant, szintén el kell utasítani.

73 A fenti megfontolások összessége alapján a jelen kereset megalapozatlan, és ennélfogva azt el kell utasítani.

A költségekről

74 A Bíróság eljárási szabályzatának 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az EUIPO-t, mivel pervesztes lett, G. Szajner kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

75 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (4) bekezdésének megfelelően a Forge de Laguiole-t, a fellebbezési eljárásba beavatkozó felet, saját költségeinek viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalát (EUIPO) kötelezi a költségek viselésére.

3) A Forge de Laguiole SARL maga viseli a saját költségeit.

Aláírások